

fra adskillige Sider betegnet som en Lønningslov, og som en Lov, der ikke greb synderlig ind i Folkeskolens Undervisning, men det er ikke rigtigt. Denne Lov har i Virkeligheden grebet stærkt ind i Folkeskolens Forhold, ikke alene paa Lønningsomraadet, hvor samtlige Lønninger jo bleve forandrede, men ogsaa paa Undervisningsomraadet. Der er saa godt som i alle Kommuner blevet fastsat ny Skoleplan og ny Undervisningsplan, og Loven har i det hele taget givet Anledning til meget Røre i Skoleverdenen. Nu er den jo lykkeligt gennemført, og jeg tror, at den virker særdeles heldigt.

At optage Forhandlinger om en ny, gennemgribende Reform, vilde sikkert i Øjeblikket — i alt Fald efter mit Skøn — være lidet gavnligt for Folkeskolen, og det tilsigtes ikke heller. Jeg har ikke rørt ved saadanne Principspørgsmaal, som almindeligvis drøftes ved Skolemøder og lignende Steder, f. Eks. om, hvorledes Religionsundervisningen skal ordnes, hvorledes Fortsættelsesundervisning bedst kan indføres, hvorledes Skoletilsynet helst bør være, hvorledes de hygiejniske Forhold ved Skolerne rettest bør ordnes, om man skal indføre forøget Undervisningstid i Skolens Klasser osv. Alle disse store Spørgsmaal har jeg slet ikke taget frem ved denne Lejlighed, jeg har kun rørt ved dem, som angaa en Forbedring af Forhold, som ere blevne mindre heldigt ordnede ved Skoleloven af 24. Marts 1899. Nærværende Lovforslag holder sig derfor ganske paa samme Grundlag som den nævnte, det fraviger ikke den Overenskomst, som Tingene efter megen Møje endelig naaede at faa i Stand.

Jeg skal nu for ikke at optage for megen Tid forbigaa en stor Del af de Ændringer, der her ere foreslaaede, ikke alene de redaktionelle Ændringer, hvoraf der er ikke saa faa, men ogsaa saadanne, som jeg maa formene slet ikke kunne give Anledning til Betænkelse fra nogen Side. Jeg skal indskrænke mig til at omtale to Ændringer. Naar jeg vælger netop disse, er det, fordi de røre ved et Par af de Punkter, hvorom der var Strid i 1899 og de foregaaende Aar.

Det ene vedrører Kaldelsesbestemmelserne. Som ærede Medlemmer ville erindre, vare Kaldelsesbestemmelserne jo noget af det, der voldte de største Vanskeligheder ved Gennemførelsen af Skoleloven. Man enedes den Gang om, at ingen kunde faa fast Ansættelse som Enelærer ved Skolen, medmindre han var 25 Aar gl., alt-

saa myndig, og havde undervist i Skolen i 4 Aar. Denne Bestemmelse har vist sig mindre heldig — ikke Reglen om de 25 Aar, thi det er rigtig nok, at ingen bør have fast Embede, Enelærerembede, inden han har naaet Myndighedsalderen; men Bestemmelsen om de 4 Aar har vist sig mindre heldig. Ministeriet har nemlig saa godt som uafslædt været nødt til at benytte sin Dispensationsret og tillade Ansættelse, inden paagældende Lærer har haft de 4 Aars Øvelse. Navnlig er denne Bestemmelse kommen til at gaa ud over ældre Lærere, eller rettere sagt ældre Seminarister, som først i 25 Aars Alderen eller derefter have taget Eksamen. De have vanskeligt ved at gaa i 4 Aar og virke i Skolen, inden de faa fast Ansættelse. Det vil derfor være heldigt at nedsætte de 4 Aar til 2 Aar, og man kan ganske rolig gøre det, naar man fastholder Bestemmelsen om de 25 Aar, thi efter Seminarie-loven kan en Seminarieelev optages paa Seminariet i 18 Aars Alderen og kan tage sin Skolelærereksamen i 21 Aars Alderen. Naar der saa staar i Loven, at han ikke kan fast ansættes, inden han er 25 Aar, saa faar han, som ung Mand i hvert Fald, sine 4 Prøveaar. For ældre Seminarister, som først i en mere fremrykket Alder tage Skolelærereksamen, er det vanskeligt at vente saa længe, da Begyndelseslønningerne jo ere saa beskedne. Det vil derfor være i Skolens Interesse, at de 4 Aar nedsættes til 2 Aar, for at det kan blive muligt for Folkeskolen at faa disse ældre Seminarister, som i en mere moden Alder tage Eksamen, ansatte, uden at de behøve at gaa alt for længe. Ellers vil man i Virkeligheden skræmme disse Mennesker fra at gaa Lærervejen. Det vil ogsaa for Ministeriets Skyld være rart at faa Bestemmelsen indført, for det er uheldigt, at Ministeriet gentagende og i et væk skal dispensere fra Skolelovens Regler. Det er navnlig uheldigt, fordi Tiden derved spildes, idet det tidt og ofte hænder, at Ansøgeren, naar man har givet Tilladelse til en saadan Ansættelse, allerede har søgt andet Embede, saa at det er umuligt for Skoledirektionen at faa vedkommende kaldet. Der er her en Vanske-

Rettelse.